

Türkiye Diyanet Vakfı Yayınları: 1121
Çölde Gül Bahçesi - Öğretmen Hatıraları

Yayın Koordinatörü
Murat Aydemir

Editör
Sıddık Yurtsever

Tashih
Tuba Nur Kaya

Kapak ve İç Tasarım
Tuncay Avşar

ISBN: 978-625-428-114-3

1. Baskı, Kasım 2022, Ankara, 5.000 Adet
© Bütün Yayın Hakları Türkiye Diyanet Vakfı'na aittir.
Bu eser, Türkiye Diyanet Vakfı Yayın Matbaacılık Ticaret İşletmesi Yönetim Kurulu'nun 02.09.2022 tarih ve 171 sayılı kararı ile basılmıştır.

Yayıncı Sertifika No: 48058

Ostim OSB Mahallesi 1256 Cadde
No: 11 06370 Yenimahalle / ANKARA
0312 354 91 31 (pbx)
0312 354 91 32
bilgi@tdv.com.tr

İçindekiler

08 AHMET DOĞRU
Vıcdanı Yüklümlük

---

14 ADEM ÜLGER
Sıfırdan Zirveye

---

18 AHMET AKIN
Köy Öğretmeni Olmak

---

27 AYŞEGÜL SÖZEN DAĞ
Bozkır, Süt ve Umut

---

34 BEKİR KÖRKLÜ
Gerçek Olamayacak Kadar Güzel

---

43 MÜRÜVVET AKTAŞ
Okuma Saatinden Mutluluk Saatine

---

46 BELGİN KONARILI
Öğretmenler

---

50 FADİMANA YETİŞ MEŞE
Bir Kıvılcım Bin Alev

---

55 GÜLSÜM YILDIZ
Güzel Günler Gazeli

---

61 MÜZEYYEN ÇELİK KESMEGÜLÜ
Unutamadığım Bir Nilüfer Çiçeği

---

65 RABİA FIRAT BOZKURT
Kim Bilir Kimin Duasısın

---

70 NURAY İNCE
Sevdam ve İdealim

---

74 SALİH ERAYABAKAN
Burnuma Kokular Geliyor

---

79 SEMA YANIÇ
Diyarbakır - Konya Hattında
Bir Öğretmenin Kaleminden

---

84 İLKNUR DOĞRU
Zeliha

---

89 AHMED ÜRKMEZ
Öğretmeninden Öğrenciyi Önemsemeyi
Öğrenen Öğretmen

---

92 RUKİYE OKLAN
Bir Kırık Kalp

SUNUŞ

Neredeyse herkesin unutamadığı bir öğretmeni vardır. İlkokulda, lisede, üniversitede... Sohbetini özlediğimiz yahut uzun çay sohbetlerinde ağızlarından dökülen her bir kelimeye pürdikkat odaklandığımız, en mutlu günlerimizde yanımızda görmek istediğimiz öğretmenlerimiz...

Çocukluğumda öğretmenlerin özel varlıklar olduğunu düşünürdüm. Öyle ya bu kadar çok şeyi bilen biri sıradan olacak değildi ya. İlkokulda öğretmenimin yemek yediğini görünce hayli şaşırdığımı hatırlıyorum. Nasıl olur? Yani o da bizim gibi yemek mi yiyor? Bizim gibi yürüyor, ağlıyor, üzülüyor. Öyle mi gerçekten? Çocuk kalbimle bu gerçekliği kabul etmem hayli zaman aldı. Öğretmenimi gerçek bir zemine oturtmak ve onun da tıpkı bizim gibi bir insan olması... Olacak iş değil. Sonuçta öğretmenim helikopterle okulun çatısından içeri atlayacak kadar süper güçlere sahip biriydi gözümde. Dünyadaki bütün bilgiler onun beyninde toplanmıştı. Öyle değilmiş... Onun da bir ailesi varmış mesela. Çocukları, eşi, annesi, babası. O da bazen yorulabiliyormuş. Bizim gibi.

Hayatımızın çocukluğumuzun belli bir döneminde gerçeküstü fotoğraflarla ilerlemesi ne hoş şey. Orada

yer bulabilmek de bir bahtiyarlık olsa gerek. Ama asıl olan gerçek hayatın içinde çağıldayan türkülere kulak kabartabilmek. Büyüyünce anladım. Anladım ve daha çok sevdim öğretmenimi. Sonra hocalarım oldu. Gelip geçtiler dünyamdan. Her birinin farklı bir izi, farklı bir sesi, nefesi vardı. Her biri kendi dilinde söyledi türküsünü.

Peki ama hep öğrenci gözünden baktığımız öğretmenlerimiz, hocalarımız hayatın içinde karşı ırmağı nasıl görüyorlardı? Kuraklaşan, debisi yükselen ırmaklar onlara ne fısıldıyordu? Ülkenin farklı coğrafyalarında öğretmenlik yapan yüz binlerce öğretmenimiz, öğrencilerinden ne bekliyor, ne umuyorlardı? Unutamadıkları öğrencileri var mıydı?

Tüm bu sorulara cevap aradığımız, farklı bölgelerde öğretmenlik yapan hocalarımıza "Hangi an, hangi zaman?" diye sorduk. Bazısı "O öğrenci" dedi. Bazısı "O gün" dedi. Hikâye birbirine bağlanan düğümler gibi kulaktan kulağa fısıldanmaya devam etti.

Sıddık Yurtsever